

Budoucnost přicházející

Něco z toho, co se aktuálně děje, lze „vysvětlit“ a jakoby „odvodit“ z toho, co předcházelo (tedy z toho, co už bylo a je dáno). Ale některé stránky či prvky toho, co se skutečně děje, se takto vysvětlit ani odvodit nedaří a dařit nemůže. Bývá zvykem takové „drobnosti“ přehlížet, protože je možno vždycky poukázat na to, že se takový „nový prvek“ už začal uskutečňovat a projevovat – a už se tam najdou nějaké setrvačnosti a nějaká „kauzalita“. A pokud takové „maličkosti“ z nějakých důvodů přehlédnout a zanedbat nelze, je zvykem vše odkázat na „pouhé“ nahodilosti. Je to však těžká návyková chyba, kterou lze respektovat jen jako vědomě zjednodušující metodu; v žádném případě ji však nelze tolerovat jako generální interpretační princip. Dokonce právě naopak je třeba rozvrhnout a vypracovat metodu, jak aspoň dodatečně (v retrospektivě) odhalovat mezi tím, co se jeví na první pohled jako „nahodilost“, prvek „novosti“, která vyrůstá ze „světa nepředmětnosti“, tj. z budoucnosti přicházející.

(Písek, 060208-3.)